

Liane Moriarty

Ultima aniversare

Traducere din engleză și note
de Ruxandra Ana

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Roxana Iordache

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: © Piotr Makowski / Unsplash

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Irina Botezatu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORIARTY, LIANE

Ultima aniversare / Liane Moriarty; trad. din engleză
de Ruxandra Ana. — București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0720-9

I. Ana, Ruxandra (trad.)
821.111

Titlul original: The Last Anniversary
Autor: Liane Moriarty

Copyright © LMM Creative Pty Ltd, 2005

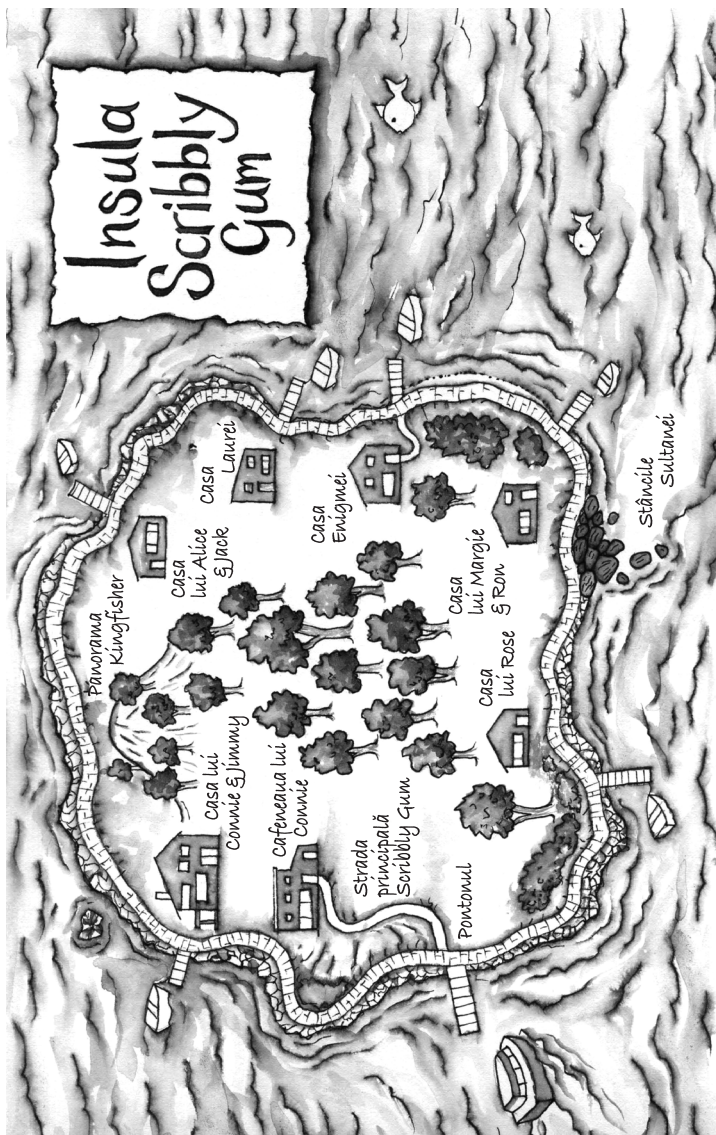
Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0720-9

*Părinților mei, Diane și Bernie Moriarty,
cu multă dragoste*

Insula Scribbly Gum

— Chiar crezi că putem scăpa basma curată?

— Dacă n-aș crede, n-aș mai propune să facem asta, nu-i așa?

— Am putea ajunge la închisoare. Asta-i a treia spaimă mare a mea. Prima sunt păianjenii cu pânda-pâlnie, apoi nașterea unui copil și, după cum am spus, închisoarea.

— N-ajunge niciuna dintre noi la închisoare, fraiero. Într-o bună zi, o să fim niște băbuțe simpatice care, probabil, nici nu vor mai ști cum s-au întâmplat lucrurile.

— Nu prea cred că vom fi niște băbuțe simpatice.

— Mda, pare puțin probabil.

— O căsnicie presupune muncă grea și, deseori, destulă plictiseală. E ca atunci când faci treabă-n casă. Nu se termină niciodată. Trebuie să strângi din dinți și să muncești zi după zi. Desigur, bărbații nu se spetesc la fel ca noi, dar așa-s bărbații, nu? Nici la treburile casei nu se prea pricep. Sau cel puțin așa era pe vremea mea. Acum gătesc, dau cu aspiratorul, schimbă scutece — o grămadă! Și totuși, nu sunteți plătiți la fel pe piața muncii, nu-i așa? Voi, fetele, aveți încă un drum lung de parcurs. Și nu prea faceți mare lucru în privința asta, nu?

— Da, OK, mătușă Connie, dar știi care-i treaba? Pe mine nu mă interesează căsnicia *în general*, ci căsnicia lui Alice și a lui Jack. Cum ai descrie-o? Obişnuită? Extraordinară? Gândește-te la trecut. Chiar și cel mai mic detaliu îmi va fi util. Crezi că s-au iubit?

— Iubire! Pfff! Îți spun eu ceva, ceva important. Notează. Ești pregătită?

— Da, da, sunt gata.

— Iubirea e o decizie.

— Iubirea e o decizie?

— Exact. O decizie. Nu un sentiment. Ăsta-i un lucru pe care voi, tinerii, nu-l înțelegeți. Și, din cauza asta, o țineți dintr-un divorț în altul. Fără supărare, draga mea. Gata, oprește reportofonul ăla și-ți fac niște pâine prăjită cu scorțișoară.

— Nu vreau mâncare, mătușă Connie. Sunt de-a dreptul îmbuibată. Sincer. Și trebuie să-ți spun că nu mi-ai fost deloc de ajutor. Misterul Fetiței Munro e ca un puzzle, înțelegi? Și tu ești o piesă din el. Dacă reușesc să găsesc toate piesele, pot rezolva misterul. Imaginează-ți cum ar fi! După tot acest timp. Nu ți-ar plăcea? N-ar fi *fascinant*?

— Of, Veronika, scumpa mea, de ce nu-ți găsești tu ceva de lucru? O slujbă bună și sigură; poate la o bancă...

Imediat după vacanța de Paște, din senin, fostul prieten al Sophiei Honeywell, Thomas Gordon, o sună pe aceasta la muncă, să o întrebe dacă se pot întâlni să bea ceva. Spune că trebuie să-i vorbească despre ceva „destul de serios“.

— Sper că nu este ceva *prea* serios!

Sophie își dă seama că a părut cam exaltată și puțin crispată. Inima îi bate repede, ca și cum s-ar fi speriat rău de tot de ceva, iar adevărul e c-a avut o tresărire când a auzit acea voce cândva familiară, acum atât de străină. Este prima dată când își vorbesc după acea despărțire urâtă, din urmă cu trei ani.

— N-a murit nimeni, sper? întreabă Sophie, agitată toată.

Ce prostie a scos pe gură. Ea nu obișnuiește să spună astfel de lucruri. Probabil e din cauza nervilor.

Urmează o pauză și Thomas răspunde:

— Ei bine... de fapt, chiar a murit cineva.

Sophie își lovește tâmpla cu palma. Oscilează o clipă, își drege glasul, și reușește să-și amintească cuvintele potrivite pentru o astfel de situație.

— Thomas, spune ea pe un ton blând și trist, îmi pare atât de rău.

— Da, mulțumesc, răspunde Thomas pe un ton animat. Deci, putem să ne vedem să bem ceva?

— Sigur că da. Totuși, îmi poți spune cine a murit?

— Aș prefera să vorbim despre asta diseară.

Dintr-odată, e ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată. De ce nu poate pur și simplu să spună lucrurilor pe nume? Gura i se schimonosește din cauza frustrării atât de obișnuite din mai toate conversațiile ei cu Thomas.

— O să-mi petrec toată după-amiaza îngrijorată, gândindu-mă la asta. Cine? Cine a murit?

Thomas inspiră adânc și răspunde pe un ton ostentativ:

— Mătușa Connie.

— Ah, spune Sophie și încearcă să nu pară ușurată. Îmi pare atât de rău.

Și-o amintește foarte bine pe mătușa Connie, dar bătrâna trebuie să fi avut pe puțin nouăzeci de ani, și nu e ca și cum ar mai fi avut ocazia s-o vadă vreodată, din moment ce ea și Thomas nu mai sunt împreună. Și e clar că, după trei ani de liniște totală, n-o sunase acum s-o invite la un pahar doar ca să-i spună că mătușa Connie murise.

— Presupun că o să apară în ziare, nu? îl întreabă Sophie. Era un fel de celebritate, așa-i?

— Da, probabil c-o să apară. Ne vedem diseară. Va fi plăcut să recuperăm câte ceva din timpul care a trecut. La „Regent“, la șase. Ți convine acolo?

„Regent“ e la câteva minute de mers pe jos de biroul ei.

— Sigur, ne vedem acolo.

Sophie lasă telefonul jos și scrie pe un post-it *Thomas, 6 p.m.*, apoi îl lipește pe computer, de parcă ar exista vreo șansă să-i iasă din minte. Uitase de mania lui de a se îngrijora de faptul că femeile, creaturi atât de neajutorate, de fragile, nu se pot descurca să se deplaseze singure dintr-un loc în altul.

„Nu-i corect“, se dojenește Sophie în gând, pentru că l-a catalogat pe Thomas drept misogin, când, de fapt, e doar un om cu o inimă mare, care-și face mereu griji legate de transport, pentru bărbați și femei deopotrivă. Într-un fel, e ca un tată grijuliu pentru toți.

Desigur, în prezent e tată cu adevărat. Pare că inima lui și-a revenit după ce Sophie „a trecut-o prin distrugătorul de hârtie“ (cuvintele lui, scrise la beție într-un e-mail plin de metafore ciudate) și acum e însurat cu o fată pe nume Deborah, cu care are un copil Millie sau Lily sau Suzy, sau o altă dulcegărie din asta.

Doar se preface că nu știe numele copilului. Știe foarte bine că o cheamă Lily.

Sophie se uită la ecranul calculatorului. Thomas sunase, chiar când era pe cale să scrie un mesaj adresat „Comitetului pentru Moral“. Reușise să pună un titlu alcătuit dintr-o suită de emoticoane cu fețe zâmbitoare. Astfel își începe orice mesaj către această „organizație“. Îi displace „Comitetul pentru Moral“, fiindcă e un concept ridicol (care exista dinainte ca ea să fi început să lucreze acolo), iar membrii săi sunt enervant de joviali și se lamentează mereu că e nevoie de „mai multă distracție la locul de muncă“. Dar nu se cade ca directorul de la Resurse Umane să dizolve „Comitetul pentru Moral“. Deși, cu siguranță, moralul tuturor ar fi mult mai ridicat fără comitet!

Sophie scrie:

☺ DRAGI MEMBRI AI COMITETULUI! E TIMPUL SĂ NE PUNEM PE GÂNDIT! ☺

Și continuă: VEDEȚI-VĂ DE VIAȚĂ, FRAIERILOR!

Un reprezentant de vânzări trece pe lângă biroul ei, îi bate în geam și strigă *Hei, Soph!* Ea îi răspunde ca unui vechi amic, *Hei, Matt*, fluturând o mână în aer.

Cât e de prefăcută!

Apasă repede tasta „delete“, gândindu-se, cu oarecare satisfacție meschină, la reacția pe care ar fi provocat-o, dacă ar fi trimis mesajul din greșeală. Fețele lor atât de sincere... atât de dur ofensate!

Ce-ar putea să vrea Thomas după atâția ani?

Sophie își amintește un miros de zahăr brun. Mirosul de pâine prăjită cu scorțișoară, de plumeria înflorită și cel al spray-ului de mobilă — mirosul casei mătușii Connie.

Când s-a hotărât să se despartă de Thomas, Sophie se întâlnea cu el de aproape un an. Decizia a venit după săptămâni de autoanaliză agonizantă. Da, îl iubea, dar oare îl iubea din motive corecte?

De exemplu, știa că e bine să iubești un bărbat pentru inima sa mare, dar e greșit să-l iubești pentru contul bancar. Era în regulă să-l iubești pentru minunații lui ochi albaștri, dar superficial să-l adori pentru trupul musculos și bronzat. (Desigur, cu excepția cazului în care mușchii erau urmarea unei munci fizice intense, a unei cariere de acrobat, sau dacă erau obținuți din necesitatea manevrării unui scaun cu roțile.)

Dar oare era greșit să iubești un bărbat pentru tarta lui cu marțipan? Thomas gătea ca un înger, iar Sophie e genul de femeie care apreciază mâncarea. Se topea de dorință numai privindu-l cum tăia usturoiul, iar o felie din tarta lui cu marțipan făcea cât un orgasm multiplu. Îi dădeau lacrimile de bucurie, când îi făcea risotto cu fructe de mare. Dar nu era asta un motiv superficial pentru a iubi pe cineva? Mai ales atunci când îți dorești în secret, și cumva rușinată, să-și vadă de tarta cu marțipan, în loc să se oprească și să-ți

spună o poveste lungă și complicată despre înmatricularea mașinii sale.

Și nu cumva era greșit să iubești pe cineva doar pentru că era nepotul Fetiței Munro, iar tu ai fost mereu ușor obsedată de Misterul Fetiței Munro? Ca și cum ai iubi pe cineva pentru că face parte din familia regală, când, de fapt, era de așteptat să te îndrăgostești de el atunci când juca rolul unui simplu țăran, și abia apoi să afli, cu plăcută surprindere, că e chiar un prinț?

Lui Sophie i se părea că nu-l iubea pe Thomas așa cum ar fi meritat. I s-ar fi convenit o femeie care să-i adore expresia aceea gravă, încruntată, pe care o avea de fiecare dată când trebuia să facă o parcare dificilă, cu spatele. Merita o femeie căreia să i se pară fermecător felul meticulos în care studia, rând cu rând, fișa cu instrucțiuni pentru pasageri atunci când zbura undeva și modul în care își lua în serios responsabilitatea ocupării unui loc pe rândul cu ieșirea de urgență, chestionând minute în șir o stewardesă încurcată asupra procedurii riguroase în situația, puțin probabilă, a unei urgențe.

Mai presus de toate, Thomas merita să fie iubit așa cum o iubea el pe Sophie. Cândva, găsisese în calculatorul lui un document intitulat „Sophie“, pe care bineînțeles îl deschisese, descoperind o listă cu însemnări despre cum să fii un iubit mai bun. Ca și cum Sophie era un puzzle care putea fi rezolvat urmând niște reguli stricte. Chestiuni de genul: *„Dacă S. propune activități în aer liber, nu spune că s-ar putea să plouă. Pesimist“*. *„Nu spune «ce vrei tu» când S. întreabă despre planurile de weekend. Iritant.“*

Citirea aceluia document a făcut-o pe Sophie să plângă.

Thomas arăta bine, era inteligent, foarte dulce și, ocazional — când era relaxat — putea fi foarte spiritual, dar

pe Sophie începuse s-o înspăimânte gândul că i-ar putea deveni infidelă. Într-o seară, când erau la cină, și chelnerul o întrebase, privind-o cu interes: „Doriți piper proaspăt?“, în Sophie se declanșase un asemenea val de atracție sexuală, încât s-a simțit nevoită să se uite în altă parte, ca să nu se dea de gol.

Nu că n-ar fi fost mulțumită de viața lor sexuală. Doar că sexul cu Thomas era atât de plăcut și de... corect. În timp ce el îi oferea un preludiu lung, răbdător, ca un adevărat domn, ea și-ar fi dorit să fie aruncată pe pat și răvășită. Desigur, dacă i-ar fi spus asta lui Thomas, el s-ar fi supus și ar fi aruncat-o pe pat cu grijă, să nu o lovească la cap, fără îndoială cu aceeași expresie încordată pe care o avea când trebuia să parcheze cu spatele.

Oare iubirea nu însemna mai mult decât această afecțiune prietenească, ușor iritantă? Nu era imoral să stai într-o relație, dacă nu simțeai pentru partener o pasiune care să-ți înmoaie genunchii? Nu era ceva nobil în încheierea unei relații confortabile, pentru a porni în căutarea Alesului?

Aceste gânduri amețitoare au făcut-o pe Sophie să se despartă, fără milă, de cel mai drăguț bărbat cu care ieșise vreodată.

Momentul ales pentru despărțire fusese unul destul de prost. De fapt, spectaculos de neinspirat. Sophie alesese în mod deliberat o zi de vineri, cu gândul să-i lase sfârșitul de săptămână, pentru a-și reveni din șoc. Era patolog și n-ar fi vrut să fie responsabilă pentru vreun diagnostic greșit.

Din păcate, o coincidență oribilă a făcut ca Thomas să aibă propriul plan pentru acea zi de vineri.

În realitate, nu era vina ei. De unde era să știe că aveau bilete rezervate pentru un zbor spre Fiji, ca să petreacă o vacanță surpriză care ar fi început cu o cerere în căsătorie

pe o plajă cu nisip alb, scăldată în lumina lunii, în timp ce o formație în costume tradiționale interpreta o serenadă? De unde era să știe că el cheltuisese cincisprezece mii patru sute douăzeci și cinci de dolari pe un inel de logodnă? De unde era să știe că în această operațiune planificată amănunțit, cu mare discreție, erau implicați peste zece prieteni și membri ai familiei? Printre aceștia se numărau prietenele ei, care-i făcuseră bagajul, împachetându-i în secret cea mai sexy lenjerie; tot felul de cunoștințe care urmau să ude plantele în lipsa lor; chiar și șeful ei, care fusese de acord să-i dea câteva zile libere.

În mod evident, fiecare dintre acești oameni care juraseră să păstreze secretul convinsese alte trei persoane să facă la fel. A fost enervant să descopere că atâta lume știa despre cererea în căsătorie înaintea ei, dar asta, după cum spusese răspicat Thomas, nu mai avea nicio relevanță.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, îi spusese curajoasă, în drum spre ceea ce credea că va fi un nou restaurant specializat în fructe de mare, undeva în Brighton, când de fapt erau în drum spre casa surorii lui Thomas, Veronika, ce era pregătită să-i ducă la aeroport.

— Ei bine, și eu am să-ți spun *ție* ceva, spusese Thomas pe un ton entuziast, lucru de care ea și-a dat seama abia mai târziu. Dar spune tu prima, a invitat-o generos.

Așa că a vorbit ea prima, iar entuziasmul de pe fața lui s-a risipit în mii de fărâme, asemenea unui băiețel de șase ani care încearcă să nu plângă după ce s-a julit la genunchi, făcând-o pe Sophie să se uite pe geam, la mașinile din trafic, cu un nod vinovat apăsându-i stomacul.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vorbit *el* primul?

Desigur, ar fi amânat totul cu o săptămână și-ar fi mers în Fiji. Iar când ar fi cerut-o în căsătorie, ar fi spus da. Cum

ar fi putut să spună nu? Ar fi fost ridicol, cu Thomas scuturându-și nisipul alb de pe genunchi și făcând semn formației să înceteze, cu un gest ca și cum și-ar fi tăiat gâtul cu degetul. Pe deasupra, puține lucruri o încântau mai tare decât o cerere romantică în căsătorie.

— O să par un fraier, s-a văitat cu capul prăbușit pe volan, după ce a oprit pe interzis (dovada clară că era complet răvășit — nici nu remarcase semnul) și și-a dezvăluit, pe un ton de amar triumf, planurile făcute țândări.

Ba chiar a scos din compartimentul cu fermoar al bagajului de mână cutia cu inelul, împachetată cu grijă în folie protectoare și ascunsă în niște șosete negre.

— N-o să pari un fraier, *eu* o să par o afurisită, îi spusese în timp ce-i mângâia cu vinovăție mâna, privind cu ezitare înspre inelul (absolut superb, din păcate) care aproape fusese al ei și întrebându-se dacă ar fi complet deplasat să-i ceară să-l probeze, numai ca să vadă cum i-ar fi stat.

— Toată lumea te iubește, Sophie, i-a spus Thomas amărât. Indiferent ce faci.

Se simțise flatată s-audă că toată lumea o iubea, și apoi oripilată de propriul narcisism, când tocmai ce-i frânsese inima bietului Thomas.

De fapt, toată lumea s-a supărat pe ea, mai ales cei implicați în planificarea cererii în căsătorie, ca și cum îi respinsese și pe ei. Veronika, sora lui Thomas, cea prin care Sophie îl cunoscuse, nu i-a vorbit timp de unsprezece luni. (Asta a fost de fapt o ușurare, pentru că Veronika putea fi dificilă, iar Sophie s-a străduit să-i arate suficientă recunoștință atunci când, în mărinimia ei, sora lui Thomas a decis, în cele din urmă, s-o ierte.)

Se pare că Sophie fusese și lacomă, și risipitoare. Lacomă pentru că, deși era trecută de treizeci de ani și locuia în

Sydney, capitala gay a lumii, a vrut ceva mai mult decât un bărbat foarte amabil, inteligent și chipeș. Risipitoare pentru c-a dat cu piciorul unei superbe cereri în căsătorie — cu toate acele detalii atât de scumpe și cu atât de multă grijă plănuită.

Bineînțeles, roata se întorsese.

Thomas a fost „înșfăcat“, exact așa cum prevestise pe un ton vesel mama lui.

— Nu-ți face griji, Sophie, o altă femeie îl va înșfăca pe Thomas!

Acesta a primit banii înapoi pentru vacanța în Fiji de la o agentă de turism foarte empatică — chiar exagerat de empatică, pe nume Deborah, care, doar câteva luni mai târziu, i-a acceptat fără ezitare cererea în căsătorie (remarcabil de asemănătoare ca desfășurare — numai că avusese loc în Vanuatu și, în loc de formație, le cântase un cvartet de corzi).

Sophie, pe de altă parte, rămăsese înspăimântător de singură.

În ultimii trei ani, fusese de trei ori la o primă întâlnire, de două ori la o a doua și niciodată la o a treia întâlnire. Avusese o aventură de-o noapte, la beție, după un bal de caritate, un sărut, tot la beție, după o petrecere trăznită, și, trează fiind, un alt sărut bizar, cu un bărbat gras, la un botez. (Care nu o sunase! Ce umilință!) Era singură de doi ani deja, iar sexul părea la fel de neverosimil ca atunci în clasa a doua, când aflase despre ce era vorba de la colega ei Ann-Marie Morton care folosisese, pentru a-i explica, o reprezentare grafică stânjenitoare.

Chiar dacă accepta cu scrupulozitate toate invitațiile pe care le primea, chiar dacă mergea la petreceri unde nu cunoștea decât gazda sau se înscria în cluburi și participa la activități sportive de altfel neplăcute, dar care aveau

potențialul de a atrage bărbați disponibili, nu fusese nici măcar pe-aproape să înceapă o nouă relație. Era amuzant că se gândise că ar fi putut să-i fie infidelă lui Thomas — oare cu cine anume și-a imaginat că l-ar fi înșelat?

Luna trecută, spre oroarea ei, împlinise treizeci și nouă de ani. Părea să nu conteze absolut deloc că se simțea aceeași persoană ca la douăzeci și cinci de ani; zilele de naștere treceau una după alta. Ba chiar urma să împlinească patruzeci de ani — o vârstă seacă, matură — și avea să fie tot Sophie.

În ultima vreme, ceasul ei biologic, care nu-i dăduse până atunci prea multe bătăi de cap, începuse să ticăie tot mai tare.

— Hmm, scuză-mă, dar n-ai de gând să te grăbești, să te grăbești, să te grăbești?

Se surprinsese holbându-se la copii în cărucioare, cu aceeași privire avidă și plină de resentimente cu care bărbații aflați în plină criză a vârstei mijlocii se uită după adolescente. Când aflase vestea despre copilul lui Thomas spusese „Ce drăguț“, dar câteva ore mai târziu, în cadă, izbucnise în plâns strigând „*Idioato*“.

A doua zi își revenise însă la optimismul ei înnăscut. Avea o carieră minunată și o viață socială fabuloasă. Nici vorbă de acele fete bătrâne care-și îngrijesc pisicile. Ea iese în oraș aproape în fiecare seară și nici măcar nu-i plac pisicile. Totul avea să fie bine. De undeva o să apară Alesul. Exact atunci când o să se aștepte mai puțin.

De fapt, poate că Thomas vrea să o vadă astă-seară ca să-i facă lipeala cu un prieten chipeș, înalt și brunet! Ha! Nostim. Pe de altă parte, dacă nu-și va găsi pe nimeni niciodată, va putea să facă haz de necaz și să se înveselească datorită vorbelor ei de duh, mâncând fasole cu pâine prăjită.